

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Lykønskning til Danmark med Det Danske Dummerhoved og Den Danske Høiskole

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 60. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1847_891-txt-shoot-idm2828.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det skee! især for vor egen, for vore Fædres og vore Børns, for gamle *Danmarks* Skyld, men dog ogsaa for at de *Fremmede* kan see, der er dog noget *Dansk*, som fortjener at *efterlignes*, thi saa kloge bliver Folk vel dog en af Dagene, at de seer, man har kun Skam af at *efterligne gode Hoveder*, og større Skam, jo bedre de er, men man har Ære af at *efterligne gode Hjerter*, saa daarlige Hoveder kan aldrig gjøre noget Klogere end at være deres Skrøbelighed bekiendt, og paa denne Klogskab haaber jeg, vort *Danske* Folke-Hoved, netop fordi det ikke er nær saa daarligt, som Folk har tænkt og sagt, herefter vil give hele Europa et *lysende* Exempel. Jeg veed meget godt, at man har *Skinnet* og tilsyneladende et Tidsrum af sex Aarhundreder i *Danmarks* Historie for sig, naar man kalder dette mit *Danske Haab mageløs urimeligt*; men jeg veed ogsaa, at *Skinnet* bedrager ingensteds saa meget, som i Danmark, og at de sex Aarhundreder, mellem *Valdemar Seier* og *Christian den Ottende*, er i saa ældgammelt og berømt et Folks Historie, som det *Danske*, kun for meget lidt at regne, ved Siden ad ikke blot de *tolv Aarhundreder*, men det grændseløse Tidsrum, hvis *Danske Folkeliv* speiler sig i *Saxos* Danmarks-Krønike fra Begyndelsen til Enden, saa *intet Haab* paa hele Jorden er igrunden *rimeligere* end det, at et ældgammelt Folk, med en mageløs dyb og kiærlig Følelse, som selv da det, med en mageløs Selvfornægtelse, blot af Føielighed, trællede for de *Fremmede*, dog kiækt forsvarede sit *Fæderneland*, vil, naar det bliver sig selv og sit store Kald bevidst, udvikle en stille Kraft og fredelig Daadfuldhed, som man aldrig saae Mage til, og have den ikke glimrende, men mageløs gode og varige *Lykke* med sig, som selv den vantroeste Verden kan see, har fulgt *Danmark* saalænge dets Navn var kiendt. Derfor har jeg ogsaa med Flid, i denne lille Bog, afklædt mit *Danske Haab*, lagt hele den Billed-Dragt tilside, hvori det, undseeligt som det *Danske Folk*, helst indhyller sig, og stillet det saa splitternøgent, som det er født til Verden, frem for Alles Øine, saa de kan see, det er, *dyrisk* talt, ligesaa let at slaae det ihjel, som at kvæle et spædt Barn i Fødselen, men at det ogsaa vilde være ligesaa stor og unaturlig, og Gud skee Lov! *menneskelig* talt, *ugjørlig* en Synd, som om en from, elskværdig, døende Moder skulde kvæle sin lille deilige Datter, sin Moders udtrykte Billede, i Fødselen. Ja, ved *Danmarks*, vor elskelige Moders Navn, det maatte *Danmark* gjøre, hvis der ikke nu skulde fødes en *levende*, ægte *Dansk* Oplysning og Dannelselse, og, det føler jeg dybt, *det vil Danmark ikke gjøre!*